

15. szám.
Aug. 13-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

A Z Ú J A R A N Y K O R !

Óh boldogok, kik megértük
Az aranykor visszatértit!
Nem vérben, hanem rózsákban
Fogunk eztán járni térdig.
Az egész világ kibékült, mindenki egymás nyakán van,
Azaz: hogy „nyakába borult” ez volt sajátlag a számban.

A francia már ezentúl
Nem vesz puskát a kezébe.
A zuávokat beosztják
Egyig a mézsáros cézhbe.
Pékek lesznek a tüzerek, kőművesek a mineurök,
Szövőszéknél rugdalóznak a gyorslábu voltigeurök.

A huszárnak az lesz dolga
Hogy dámáknak udvaroljon.
Dobos, trombitás, színházban
Trombitáljon és doboljon.
Generalok, feldmarshallok, világhírű hadvezérek
Nyakrafőre házasodnak, s aztán mingyárt pardont kérnek.

A kard neve lesz ezután
„Kövön csörömpölő joujou.”
A bombát nevezik ekép:
„Nyakban nem hordható brjou.”
A szurony „felebarátot haladásra intő műszer.”
A puskapor „álmatlanság ellen radikális fűszer.”

Az ágyút híják „doktornak,
A ki tűzkúrával gyógyít.”
A bombavetőt „urfinak
A ki szűz várakat hódít.”
A gálya neve lesz „bölcső, mely alvó gyermeket ringat,”
Ő maga „szegény-orvos, ki ingyen húzza fogainkat.”

Az egyesült Németország
Közösen demobilizál.
Mérgező diplomata megint
Ujságot ír és kritizál.
Löport és más pukkantó szert nem gyártat már többé Milos
Sőt néhol még a retket is természeteni léssen tilos.

És a mi legmegnyugtatóbb:
Már az orosz is leteszi
Azt a fegyvert, melylyel szokott
Löni bizton s igen messzi.
Arany-ezüst nyíllal löni volt ez előtt nála szokás
Most ő is papirozt ad ki: — az pedig tudjuk, csak fojtás.

K—s M—n.

A TUDOMÁNY NÉPSZERŰSÉGE.

Bizonyosan nem Magyarországon történt mit most elbeszélni fogok. Tudva levő dolog lévén, hála égnek, hogy még eddig a mi tudósaink nem fordultak az industria azon nemére, a melyet gyakorlatba vett egy tudós férfiú, ki is, fogjuk rá hogy spanyol volt.

E tudós spanyolnak ugyanis minden nagy tudománya s caballeroszerű köpenyege daczára úgy elfogyott az elemozsiája (magyarul ennivalója), természetes hogy a pénze is, hogy az éhség kezdte környékezni; mely veszedelmes vendégtől meneküendő, kalandra indult a szomszéd mezőségre, hol jámbor földműveskunyhók állottak, s hol, úgy látszik többször is sikerült már neki egy vagy más úton — de mindenkor a grandezza sérelme nélkül — ebédelni.

Ment, mendegélt tehát, s a számosabb kunyhók közül jónak látta egybe benézni, melynek ajtaja előtt egy földműves épen egy szép, egész sajtot forgatott kezében, s azon látszott elmélkedni, hol kezdje meg.

— Az atochai boldogasszony végyen oltalmába, — üdvözlé tudósunk a földművest, a padra mellé telepedvén.

Szükségtelen megjegyeznünk, hogy a köszöntés kellő alázattal fogadtatott el ily fényes vendég irányában.

— Ugyan szép időnk van ma — kezdé a tudós.

— Szép, hála az égnek — felele amaz, — de annál kuruczabb idő volt tegnap . . .

— Tudod-e édes fiam, mi volt a tegnapi rossz időnek az oka?

— Nem biz én, nagyságos uram! — felelé a földműves.

— Hát annak a tegnapi rossz időnek édes fiam — a holdfogyatkozás volt az oka, láttad-e a holdfogyatkozást?

— Láttan, igenis!

— Tudod-e, érted-e, miként történik az, mi annak az oka?

— Nem biz én, uram.

— No majd én megmagyarázom. Először is azon kezdem, hogy a mi földünk, meg a nap és meg a hold is gömbölyü, mint . . . mint . . . mint ez a sajt, — ezt mondván a tudós a sajtot kezébe vette.

— Már most, — folytatá — mikor a mi föl-

dünk a nap és a hold közé jön — mert a föld nem áll egy helyen, hanem ide oda kering — világos, hogy árnyékot vet a holdra, mely árnyék besötétíti a holdat — hanem természetesen nem egyszerűen sötétíti azt be, hanem fokonkint — például: — s akkor tudósunk a kést a kezébe vette — előbb csak egy részét sötétíti el a holdnak, ilyenformán! — ekkor egy szép karajt kikanyarított a sajtból, mi megtörténvén, olyan képet csinált, mintha csakugyan nem tudná hová tenni a kimetszett darabot, s csupa kénytelenségből kellene megennie, a minthogy meg is ette ropant sebesen, mintha nagyon érdekében lenne a hallgatónak, a tudományos értekezést mielőbb folytatva hallani.

— Később aztán — folytatja a tudós, — ismét tovább megy az árnyék s ekkor ilyenformának látszik a hold, — e szóknál ismét úgy hozta magával a tudomány, hogy egy újabb karaj metszessék ki a sajtból, mit ismét úgy látszik, hogy nem tud illőbb helyre tenni — mint gyomrába.

Kevés perczek múlva egy harmadik karaj esett el a sajtból, mit a tudós oly ügyesen pakolt el bajusza alá, hogy egy struczmadárnak is becsületére vált volna a gyorsaság, melylyel azt eltünteté.

— Érted-e édes fiam? — kérdé leereszkedéssel tudósunk a parasztot.

— Értem, igenis, — felelt az oly arczczal, melyen az látszék, hogy érti ugyan, de nem egészen tetszik neki az értekezés, mi közben a fejét vakargatá.

— No hát, hogy az egész holdfogyatkozást megismerd fiam, most már azt adjuk elő s mutassuk meg, hogy történik az, mikor egészen elibe áll a föld a holdnak . . . vagy is . . .

— De már, ha még jobban megértem a dolgot, — vágott közbe a paraszt, kivevén a kififorma sajtmaradékot a tudós úr kezéből — engedelmet kérek nagyságodtól, de attól tartok, hogy éhen maradok!

— Jól van fiam — válaszolt teljes grandezzaival a tudós, — ha nem kívánod tudni, nem pazarlom tovább reád tudományomat; oltalmazzon az atochai boldogasszony! — s mint ki jól végezte dolgát, fedezve pedig mindenesetre egy huszonnégy órára gyomrát illetőleg, kimért méltóságos léptekkel a városfelé visszaballagott.

Zalán.

MICROSCOPICUS KÉPEK.

A föld természettani tekintetben.

(Próbamű.)

Irta Nostradamus.

Motto: Hof Werful ist man?

A multkor Kakas Márton, vagy Martinus Kakas jelenté, hogy, vagyis mikép egy tudós akademiát'alakítani gondol, az alapszabályokat azonban máig hiába várjuk, pedig nem egy tagja akadna a tudós új akademiának. A természettani osztályba magunk is készülünk concurrálni. Ezennel van szerencsénk e czélből irt próbamunkát az Űstökös circumspectus közönségének alázattal bemutatni azon czim alatt:

„A föld természettani tekintetben“

A föld a naprendszer harmadik planétája, formája Eudoxus szerint gömbölyű, színe szürke, télben fehéres, nyárban zöldes a fütől, íze fanyar, kesernyes sós, átmérője 1719 geographiai mérföld, területe 5400. A föld felszíne azaz területe 9,282,060 magyar mérföld és néhány óra, meg 3 jó darab, de ezekből csak 2,400,000 esik a szárazföldre vagy is a continensre, és alkalmasint azon okból Magyarország számára nem igen maradván hely, az kérdés alá sem jöhet.

A föld Copernikus szerint nyom 7,143,009,000 mázsa 32 fontot, ez bolond beszéd, mert ha mindjárt a magyarok mit sem nyomnának is, mindazáltal annyit nyomhatott a föld már Ádám apánk alatt is. Hanem tudni kell, hogy azon idő óta sok ember fordult meg a világon, és ezáltal a föld is szaporodott. — Sabine: „Account of experiments to determine the figure of the earth by means of the pendulum“ munkája szerint a föld sokat elkopott volna, Sabine uram is eltalálta szarva közt a tölgycét, már hogy kopott volna? — minden élő állat szaporodik, a mi egyszer a földön van, az itt maradt és nem vesztet el, él szellemileg minden, él Megyery, Szentpétery, él Mátyás király — mondom, semmi sem vesztet el, csak a jó gondolat.

Már most tegyük föl, hogy egy ember egyremásra fél mázsát nyom, ez mindjárt 18,000,000,000 mázs. azaz font, az állatok seregeit ide sem számítván. De már most vegyük fel, miképen nem csak hogy annyi mázsa földdé lesz, hanem minden ember tartozik naponkint naturae tributum persolvere, ha mindjárt generális is, ez a tributum tehet egy év alatt legalább is 164 kilogrammot és két scrupulust. Ha valaki hatvan évig élt, arra bátran elmondhatni, hogy 34,060,971 és $\frac{50}{3}$ kilogrammal szaporította a földet. Az összes emberiség, mely körülbelül 3,000,642 billióra megyen, és ha Sándor, Attila és mások nem balamutáznak, még félmennyire szaporodott volna, és miután „Meyer Universum“-a szerint a föld 14,600,745 éve lesz hogy áll, tehát 170,009,000,000 $\frac{200}{4}$ kilogrammal szaporodott és nehezült a föld.

Természetes, hogy sokat veszít a föld a súlyából újabb időkben a kén és salétrom légberepítése által, egy 100,000 mázsa löpor ha egyszer elsüttetett, az nyom

nélkül elveszett, miből azt is dedukálni lehet, hogy ha azt akarjuk, hogy a föld súlyából és nagyságából ne veszítsen, csak fokossal és karddal verekedjünk. — For ewer!

(A tudományos értekezések folytattnak.)

A posztókereskedés czimere.

Megtörtént végre tehát anno Domini 183* (azért nem írom ki az utolsó számot, mert sok éven át bontották) hogy lerontották a debreczeni hajdani városházat, mely vala egy hosszú mysteriosus külsejű épület, széles alacsony vasrostélyos ablakkal ellátva, zsindeles, rongyos fedéllel egy emeletre épülve, az emelet alatti épület hosszat elnyúló sötét zsindeles fedelű ambitus-sal az utcára, mely ambitus takará vala a commercium sötét odút, kalmároknak, szatócsoknak és bőrkereskedőknek antik companiáját. Romba dőlt a százados épület, az avult igazság és törvény rekedt levegőjét szélek bocsájták belőle, lón romlás és pusztulás miképen vala Ninivének pusztulása. A kalmár- és szatócs-had vonult szét, mint vonul és búvik a penészféreg menhely után, midőn az elavult bútorokat az izgága ujjítószellemű ember kimozdítja helyeiből.

A nagy rombolás ujjá teremté a debreczeni piacot, a szegény kalmárok! ki erején túlfeszülve izletesebb kinézésű kereskedést nyitott — ki végkép abba hagyá, mert a korszellemmel nem férhete meg, maradván egyszerű civisnek azontúl. Az ódon épület helyére délczeg palotaszzerű épület emelkedék nagyszerűen szép alakban.

A szegény megugrasztott kalmártábornak egy érdemes tagja, szép posztó-kereskedést nyitott a B. ház alatt, czimere az egész posztó-metamorphosist képezé, elkezdve ott, midőn még a pusztán legelő birkának szolgál mondirjául mint gyapjú, továbbá: a mint nyírják a birkát, s végre a gyárba, a hogy azt megszövik formális posztónak stb.

Épen a debreczeni nyomás volt lepingálva, a mint azon a szép birkák legelnek, juhászok botjaikra támaszkodnak kifordított nagy bundáikban, mellettök hasaló komondoraikkal egyetemben; — e szép czimert megbámulta mindenki, miután ilyes nem sok volt még abban az időben; történetesen pedig megáll a többek közt két czivis előtte, s csak ott csudálja mindakettő, milyen takarosan ki van pingálva rajta minden:

— Nézze kend, — mond az egyik — hogy legel az a birka ott azon a jó fűvön, osztán meg milyen derék két bojtár az ott, a meik a botjára támaszkodik, héjj, be ki is találja az a német a módját, meg nézze kend milyen posztót szünek ott, még a bíró se jár külömbben.

— Igen biz a — felel a másik, hanem tudja kend mi a baj itt az egészen, nízze csak kend, hisz a nyájba nincs ott a számár, mán peiglen az elesíget is a hordja a hátán, mert bion hallja kend, a bojtár se él ám szűszszal.

L. F.

Vadászkalandok.

II.

Egy ködös téli napon kimegy K. barátunk két jámbor agarával, ha a jó szerencse valami nyulspeciest esetleg útjába vetne.

Hosszas bolyongás után egy hegyre akar épen feljutni, midőn egy nem messzelevő isztiná-ból túl a kisszerű csúcon, a hajmeresztő „Ja lupuj” szót hallja. Öntudatlanul tett pár lépés után, mintegy 100 nyomnyira két ordast lát maga előtt.

Pro primo az említett állatok iránti tiszteletből és nem más okból hajszálai égfelé ágaskodtak és pro secundo csendesen visszavonult. Midőn a farkasokat nem látá már, vesd el magad, lélekzet nélkül mintegy háromszáz lépésig meg sem állott.

Itt azonban bátorságot vesz és körültekint. Agarai már jóval azelőtt balra nyargaltak, s így ő egyedül állott.

A mint így vizsgálódnék, egyszerre a hegy-élen látja a két farkast. Elszörnyedve kezd visszanyomulni, s nyargalt addig, míg lélekzete meg nem állott. Midőn visszanez, a két farkas előtte volt alig 60 lépésnyire. A félelem legyökerezte lábait, nem bírt mozdulni.

Egy pár perczig öntudatlanul mereszté szemeit e borzasztó állatokra. Miután pedig a farkasok nem mozdultak, bátorságot vesz magának gondolkozni.

Eszibe jutott, hogy miként kell az ugrani kész oroszlán előtt viselni magát, s kezd azon meggyőződésre jönni, hogy ez a fogás a farkasok ellenében is czélszerű. Elkezdé tehát a farkasokat merően nézni, s hogy ezt annál czélszerűbben művelhesse, leül egy határdombra.

Egy jó negyed óráig nézhették így egymást K. és a farkasok.

Midőn látna K., hogy az állatok nem mozdulnak, hogy jobban megijeszze elkezde hatalmasan kurjantgatni.

Szegény K.! veszedre kiáltottál! A mint a farkasok a kiáltást meghallják, vad ordítással rohantak K.-ra. — Ő pedig a szerencsétlen, a mint az éles nyelvet arcán, a hideg körmekeket kezén érezte — elájult. Legalább nem érzi a kint, a mint a fenevadak feldarabolják.

Egyszer magához jő. — Nem tudta hol van. — Azt ugyan tudta Kakas Márton egyik benső barátjától, hogy létezik valami, a mi nem idvezül,

de arról nem volt meggyőződve, hogy ugyanaz a valami elkárhozhatik-e?

Körülnéz és ime! csodák csodája, agarai közt látja magát.

Az agarak szinte a farkastól menekülve, nem mertek gazdájokhoz közeledni, míg szaváról meg nem ösmerték.

A mészáros-szalón.

Az egyesült mészáros- és hentes-czéh

SZALONNA
és hús árulása.

Meglátja a bécsi hentes Debreczenben ezt a föliratot:
„Az egyesült mészáros- és hentes-czéh **szalonna** és hús árulása.”

— Ná, tasz iz gút! Bécsben még csak a szabómes-terek híják műhelyüket **Salon-nak**, Debreczenben meg már a hentesczéhnek is van **szalonna**.

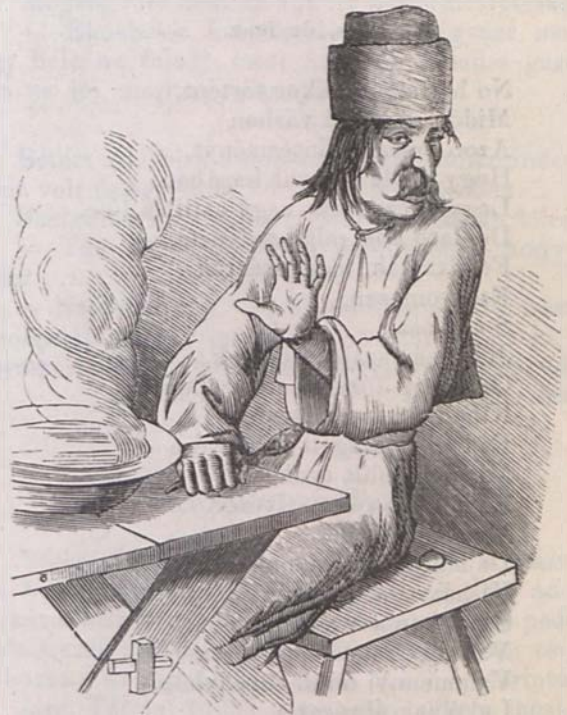
A fatális eprek.

Egy igen szép kosárka számóczát szedtem otthon a kertben, hogy majd én azzal Luiza kisasszonyt meglepem. Cselédétől nem akartam küldeni, nehogy megdézálja, magam meg három utcán, két piaczon csak nem akartam a kezemben vinni a kosarat; még valami kofa rám kiálthatott volna: hogy adom az epret? azt gondoltam hát ki, hogy a kosarat eperrel feltettem a fejemre, s leborítottam a kalappommal; így az eper szépen velem jött, s nem is sejtette senki, hogy hol van? Hanem persze köszönnöm nem volt szabad az utcán senkinek. Egy pár ismerősöm el nem tudta gondolni, hogy miért haragszom rá, hogy felé sem nézek? egy pár cliensem gondolta magában: de kevély ember lett belőlem, hogy az ő nyájas köszöntésére még csak kalapot sem billentek; a város birája szemközt jött velem, az elől kikerültem egy keresztudvarú házon át a másik utcára; ott a házi asszonyság elfogott, discursusba kevert, s én azt a gorombaságot követtem el vele, hogy se jövet, se menet nem emeltem előtte kalapot; ez rám fogta, hogy a titkos kalaplenemvevési egyesület tagjának álltam be; ilyen veszedelmek után szerencsésen eljutottam Luiza kisasszony ablakáig; azon való örömben, hogy milyen finom ravaszsággal elhoztam idáig az epret, egészen elfelejtkeztem róla, hogy ott van a kalapom alatt, s a mint Luiza kisasszony kinézett

az ablakon, nagyot köszöntem neki; a kosár leesett a fejemről, az eper mind a nyakamba dült. — Képzelnétek, milyen szép figura volt az!

Ez is ok a házasodásra.

- Hát megházasodtál Matyi?
- Me'ám.
- Hát minék házasodtál meg?
- Mikor é's anyám mindennap morzsótka levest főzött, aztán má na'on me'untam.

Nagy emberek nagy mondásai.

○ Ha én Napoleon volnék, milyen nagyon megtudnék gazdagodni! Minden tavasszal háborút csinálnék, akkor egyszerre leszállnának a papirosok mind; akkor összevásárlám a papirosokat mind; — nyáron megint békét kötnék, akkor felmennének a papirosok mind, akkor eladnám a papirosokat mind. Ez volna a világon a legjobb gshaeft!

Rotschild.

○ Micsoda istentelenség, most hagyni abba a verkedést, mikor én épen egy új operngukkert vettem, hogy majd azon nézem!

John Bull.

○ Hát én hol fogok ülni annál a zöld asztalnál?

Monacoi herczeg.

○ Já szom peknye olasz hatalmasság, já igyém tichtó olasz Bund, sak bugyem toje moje Villafranca;* pockáj ti Europa!

Muskof.

○ Hogyan menjen az ember haza, mikor még hi se jött a házból?

Herr von Bund.

*) Már tudnillik az a köszén-állomás a viz parton. Szerk.

GYÉMÁNT JÓZSI,

vers, de igaz.

No hát az ép akkor történt,
 Midőn a gyalui várban
 Azon országos intézményt,
 Hogy a két magyar hazában,
 Legyen czondrás vagy atillás, —
 De dato hoc, mind polgártárs,
 Felolvasták, magyarázták,
 És nyomosan,
 S alaposan
 Jól a nép szájába rágták.
 Gyémánt Józsi is ezt szépen
 Kihallgatta voltaképen,
 És hogy pezsgett forró vére
 Mint egy sült tyuk!
 És miként vette szívére?
 Majd meglátjuk.
 De halljuk, tulajdonképen
 Ki hát ez a Gyémánt Józsi?
 Gyaluban a Szamos szélen
 Van egy rakás apró lócsi,
 Valamennyi mind sövényház;
 Lakóinak ábrázatja,
 Kisebb és nagyobb magzatja
 Mint a legtündöklőbb fénymáz.
 Gyémánt Józsi e had fajta,
 Ő nem lángész
 Sem nagy művész,
 Még is van mit nézni rajta;
 Nem ruháját, mert azon át
 Sok kapuja van a szélnek,
 De alkatja,
 S ábrázatja
 Az, mi nem illik be szépnek.
 Ha nézed, nem tudod, vajjon
 Az állatok országának
 Melyk faján tart just magának,
 Ember vagy szalasztott majom?
 Tán mióta Fáraónak
 Ivadéki futnak-lótnak,
 Köztük csodásabb alakot
 Ki se látott.
 A nevét meg onnan vette,
 Hogy a rajkót édes anyja
 Ölébe e szókkal szedte:
 „Anyád gyémántja aranya.“
 Legyen arany, legyen gyémánt
 Nem tartozik a dologra,
 Akadnánk ilyenre sokra,
 Fényes házaknál egyaránt,
 A gyémánt úrfi oly feles,
 Ki még jó vas-salak se lesz.
 Elég az, hogy Gyémánt Jóskán
 A mondott felolvasáson
 Az öröm erőt vett jócskán,
 Mint nem talán senki másan.

A dolog még véghez se megy,
 S az éljent úgy kiáltja már
 Torkaszakadtában, mint egy
 Amériikai vad számár.
 Sipkáját a földhöz, fejét
 (Hol tartná ha volna, eszét)
 A palánkhoz csapja kétszer,
 S cigánykereket vet hétszer,
 S lefelé fut,
 És szembe jut
 Az urával, Lázár urral,
 Ki nézett rá dérral durrál;
 Ez Józsinak orrán akad,
 Elibe áll,
 S így perorál:
 „Te Lázsár te sedte-vette,
 Már ezsentul éjjel nappal
 Ha akarod hogy köszönjek,
 S mint polgártárs veled menjek
 Csak le azszsal a kalappal.“
 Lázár úr egy szót se szóla,
 Mintha nem hallotta volna,
 Hideg vérrel mellé mégyen.
 És Gyémántot,
 Milyet még apja se látott,
 Uram! úgy teremti képen,
 Hogy Gyémántnak piros vére
 Bugygyant karmazsin bőrére,
 A mi öt eszére hozta;
 Sipkát ragad,
 S ki így fakad:
 „Serencsés jó napot tekintetes uram,
 Azst gondoltam... azst se tudom mit gondoltam,
 Mind samárnép uram esz itt,
 Sok a munka
 Oda hazsa,
 Azsért tehát
 Jó éjcsakát,
 Csókolom a kegyes kezsit.“
 Aztán hazakerekedett.
 — A rokonság örömeben,
 A nagy gyűlésről jöttében
 Elébb összeverekedett,
 Aztán egymást megölelte,
 S polgártársnak czimezgette.
 Józsinak is jutott ebbül
 Melyért már ő jára ebül,
 S e czimmel, hogy rá tódulnak,
 Ő neveti
 S csak félválról odaveti:
 „Eredj mondjad Lázsár úrnak.“

Kalotaszegi.

A 14-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Tulipán.“ (Túl I PÁ-n.)

Hol hát a kalap?

Az uradalmi tisztartó a számadásába igtatta :
„8-ki augusti : Búzahordás alkalmával a szélvész elvitte az uj selyem-kalapomat, annak ára erogáltatik 10 forintra.“

A számvevőszéken mondja a fiscalis :

— A kalapnak nincs helye a számadásban, azon okból kitörülöm; — és valósággal ki is törölte.

Tisztartó : No ha kitörölte fiscalis úr, tehát előre is nyilvánítom, hogy a jövő évi számadásba kamatostól be fogom számítani.

És a tisztartó szavát tartotta, mert a bekövezett évi számadásban ott állott a kalap, még pedig kamatostól.

Ekkor a fiscalis a kalapot kamatjával együtt ismét kitörölte — de az ellen újabban protestált a tisztartó, szentül állítván : hogy a következő évben azt kamatjának kamatjaival együtt beszámolandja.

Vizsgálat alá jött a harmadik évi számadás is, a fiscalis szenvedélyesen kereste a kalapot és kamatjait, de ezúttal nem találta — s a számadást helyesnek nyilváníta.

Este mondja a fiscalis a tisztartónak :

— Lám a kalap és kamatja nincs a számadásban.

— Ott van biz az, csak hogy fiscalis úr nem találta meg.

— Hová rejtette az úr?

— Hát a *kulimászba dugtam*.

Izék.

A *-i kisbíró ütötte a dobot kegyetlenül az utcaközepén, s ezen mütéte után következőkép szavalt :

— Adatik tudtára mindenkinek, hogy a ki még az adóját be nem hozta, hát holnapra okvetlen behozza; mert ha be nem hozza, hát iszen . . . no iszen, iszen . . . de iszen, iszen . . . jaj lesz annak!! . . . bum, bum . . .

Beszakadt a b—ói helység dobja. Az érdemes előjáróság természetesen annak kijavittatását határozta el. Hej, de a perceptor átkozott fukar ember volt és nem egyezett bele, hanem kapta a dobot hátára és elballagott vele Tolnára egy becsületes csizmediához.

Megszörnyedt az a dobtól, hogy tán el akarják licitálni a holmiját, de csakhamar magához tért, midőn a perceptor szándokát kijelenté, a mely szerint is egy ócska csizmaszár vala a dobra foltozandó.

Megcselekedte a művész kívánságát. Megkészült a dob és hazahozatott.

Megnézte és megtapogatta mindenki a foltot és jónak találta. Jött most a próba.

Megütik a dobot. Átkozott a hang, mely belőle származik.

Csóválta fejét az előjáróság és sajnálta szörnyen, hogy már hangot miért feledett el venni bele az elmés perceptor?

Kéredzkedett a kis fiú mogorva apjától fürödni.

Megengedte neki az apa ily figyelmeztetéssel :

— Elmehetsz kölyök, de úgy vigyázz magadra, hogy bele ne fuladj, mert ha bele fuladsz gazember, haza ne jőj, mert agyoncsaplak! . . .

Betért a kisbíró a kocsmába dobostól, mindenestől, amint volt és egy itcze bort kért hevenyében.

Szolgált a kocsmáros rögtön és tréfásan kérdé :

— Tán előre fizették a dobolásbért, hogy előre iszik? . . .

— Nem az uram, — válaszolt emez : — hanem itt a szolgabíró és oly mérges rendeletet adott ki, hogy éhgyomorra még ily hivatalbeli ember is megijed tőle!

Kukoricza Jancsi.

Borkorcsolyák.

Mózes. Jósu fiam, már elég nagy kamasz vagy arra, hogy szabadkereskedésre ereszelek, ime adok néked két scheinforintot, és ahoz áldásomat, ha pedig egy év alatt ezen capitalist megkettőzteted, akkor térj vissza hozzám és kapsz tőlem ismét öt schein forintot.

Jósu. Tátele! tudod-e mit, add nekem most az öt forintot és tartsd meg az áldásodat.

Több évvel ezelőtt egy debreczeni szabadság alkalmával történt, hogy a, Fehérlő fogadóban kerekasztal mellett este egy jókora nagyságú társulat együtt mulatt; egyszer csak oda tolakodik egy idegen atyafi, a kerekasztal közepére kiterít egy iv fehér papirost, azt gyertyákkal körülállítja, és előveszi műmutatványát egy kis skatulyából, mely is egy jó nagyra hizott bolha volt, finom, vékony láncocskára pányváva, állítván : hogy ezen bolha egyenesen szent Ilonából való, a Napoleon hiteles bolhája.

A bolha egész kényelemmel rajtsúlozott a papiron, és a társaság körbe hajtott fejekkel bámulta a kis elefánt nagyságát és körútjait.

Egyszer benyitja az ajtót Józsa Gyuri, egyenesen a körasztalhoz lép, kérdi :

— Mit bámultok? — azzal lehajlik ő is az asztalra, megpillantja a bolhát s egyszersmint körmével agyonroppantja, ezen szóval : — ni ni, bizony bolha!

A megkárosult bolhaszelidítőt száz pengőbe került megengesztelni. — Ennél drágább bolhát sem gyilkoltak még Magyarországon.

M. J.

Henczegett a német tudós, hogy az ő nyelve ropant gazdag szavak dolgában; meg nem állhatta azt a magyarembert, több órai vita után megszólal :

— Mindjárt meglátjuk, fordítsa csak le az úr ezt a latin mondást : „Repetitio est mater studiorum!“

A német tudós hirtelen felelé : *die Repetition ist die Mutter der Studien.*

— No hát mi ebben az eredeti?

Egy tömör testü debreczeni civis vásár alkalmával feljött Pestre, holmi aprólékost vásárolni. Legelőször is fésüt akarván venni, bemegy egy boltba. Sok turkálás után a fésűs kiválaszt egyet s azt mondja :

— Ez drágább, mert ennek nyele *Schildkrót!*

— Ah ne mondja azt nékem, — szólott haraggal a civis, hisz nem tart az úr engem lóvá, az Bécsben lakik, s nagyon gazdag ember!

A jámbor civis *Rothschild*-et értette.

A kisgörgői rektor következő szavakkal fejezé be egy temetés alkalmával czikornyás búcsúztatóját :

Búcsúzik Annától
Kedves testvérjától;
Búcsúzik Terkótól,
Érte könyvezőtől.

Itt állnak mellette számos rokonai
Számítalan nemzetes, megannyi *néhai*,
Kikisérte őt az Búcski falamia
Kinek pitykegombja csupa *szalamia!*

M. F.

Két vándorra rá esteledett s még egy ideig baktattak a sötétben, aztán valami két oszlop között megállapodtak.

— Hol vagyunk? — kérdi az egyik.

— A legjobb helyen — felelt a másik.

— De hát hol?

— Az akasztófa alatt.

— Hová megy apjuk? — kérdé elmenő férjét a menyecske.

— A szolgabíróhoz.

— És bot nélkül?

— Úgy hát, kedves galambom; nem akarom, hogy a teins szolgabíró úr saját botommal veressen meg.

— Ne búsuljon István bácsi, — szól a pap vigasztalólag a nejét eltemetett földműveshez : — Isten kezében van lelke.

— Hisz az a baj, hogy Isten kezében van, akkor nekem az ördöghöz kell költözködnöm; mert ha együtt leszünk, ott sincs reményem a békéhez.

Archaeologiai feladat.

Magdeburgban a székesegyházban látható kőből kifaragva egy ballagó szárnak a képe, mely hóna alatt dudát tart s azon con amore muzsikál.

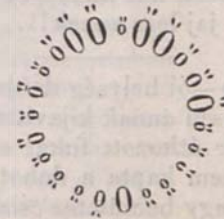
§. # 0 5 2 1 i M 2

u & o i o u r a e

Kérdés, valyon mit kell ennek jelenteni?
(A véleményezések koronkint közöltetni fognak.)

Rébusz.

Szerkesztői sub rosa.

— Szabadszállás. R. M. Mindkét rendeltetésű küldeményt köszönjük. G. D. verse Kakas Mártonhoz nem adható. A nap különböző phasisai, jó élez, kár, hogy kissé frivol. Az adomák használhatók. Göznelküli új fölfedezések. Jó, de egy kissé ki kell még csiszolni. Szalmazsáki verse bizony nem jó. Epigrammák Gráczból mind kitünők. Merdi János, jó. A pesti élet versekben helylyelközzel nem rossz, például : „Aztán megjelentünk Széchenyi sétányon, — Szépek és nem szépek voltunk akárhányon, — Láttunk sok harangot selyemből vászonyból, — Mindegyik harangban egy-

egy kisasszony volt. — Volt discursus elég, hozzá egy kis zene, — Ettünk rántott csirkét, rossz volt mint a f — füge, — Kivántunk egymásnak jó estét, ügyiöt, — Elkölténk fagyaltot, nem tom hány poreziöt.” — Tovább : „Szinháztéren járnak emberek csoporttal : Kevesen hallgatják odabenn a bordalt. — Azok ott dalolnak, tánczolnak magukban : — Nem látja meg senki : ej be jó dolguk van!” Aztán a nemzeti színházról : „Felvonás közt húzzák azt a sok vén nótát, — Zenekar így tartja *arany lakodalmát*” stb. Még kinöheti magát.

Melléklet : Előfizetési felhívás az Űstökös 1859-ki szeptember-december harmadévi folyamára. (4)

Felélős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)